

ישראל זקוקה עכשיו ל"מבצע דוליטל"

30.11.2023 | דוד וורמסר | written by

ב-18 באפריל 1942 תקף להק של 16 מפציצי B-25 אמריקנים את העיר טוקיו. מן הלהק הזה הופלו שני מפציצים, והשאר הצליחו להגיע באדי הדלק האחרונים שלהם לאזור בשליטה סינית ובו הצילו כוחות סיניים אנטי-אימפריאליים את אנשיו. רק מפציץ אחד מתוך הלהק כולו הצליח לנחות בוולדיוסטוק שברוסיה. כל יתר המפציצים, נכסים יקרים ללא כל ספק בעבור ארה"ב (שבאותה תקופה הרת גורל הייתה זקוקה לכל קלוריה צבאית שברשותה) אבדו, התרסקו וקורקעו לתמיד.

צוותי האוויר של הלהק, כולם מן הטובים והנבחרים שבלוחמי האווירייה האמריקנית באותה עת, הוסרו למעשה מן המצבה המבצעית, כאשר בגורלם עלה מוות, שבי או פשוט מסע ארוך מאוד בחזרה אל קווי ארה"ב אשר מנע מהם את האפשרות להיות זמינים או פעילים במשך חודשים ארוכים.

תוצאות המבצע: נזק שולי לעיר טוקיו ונזק משני ליכולת התעשייתית האימפריאלית שכנגדה כוון המבצע מלכתחילה.

למעשה, כל מדד טקטי הופך את המבצע הזה לבזבוז חסר אחריות של אמצעים ואנשים בדיוק בזמן שבו ארה"ב לא יכולה הייתה להרשות לעצמה לאבד דבר מן הדברים הללו.

בנוסף לכך, הנשיא רוזוולט, שהקשב והמשאבים הנפשיים שלו היו ממילא מתוחים עד הקצה באותה עת, השגיח באופן אישי על כל פרט מפרטי המבצע ודחף בקוצר רוח באנשים לצאת ולבצע אותו לא רק כנגד כל הסיכויים, אלא גם ובעיקר כנגד כל המטה הכללי האמריקני כולו שסבר בשלב זה שהוא השתגע, או לפחות עובר התמוטטות עצבים מסוג כלשהו.

ועדיין, "מבצע דוליטל" (כפי שהוא נקרא בדיעבד על שם מפקדו ג'ימס דוליטל), היה אחד מן המבצעים החשובים ביותר אשר בוצעו על ידי ארה"ב במלחמת העולם השנייה, וללא כל ספק המבצע שמהווה את נקודת המפנה האמריקנית במלחמה. המבצע, שמבחינה טקטית היה כישלון מוחלט וחסר ערך, היה מבחינה אסטרטגית הצלחה אדירה.

מדוע? מכיוון שהמבצע שינה מן הקצה אל הקצה את המורל האמריקני. הוא האפיל אפילו מחק את ההתפלשות באבל וביגון של ה-7 בדצמבר והחליף אותה בנחישות מעשית ומבצעית (לא רק מילולית) לנצח במלחמה כולה. האומה האמריקנית הבינה בדיוק היכן היא מצויה באותה עת, ונרתמה רובה ככולה להשקיע את כלל המשאבים שלה באופן טוטאלי בהשגת הניצחון במקום בליקוק הפצעים הדואבים.

מבחינה נפשית, אמריקה עברה בזכות מבצע "דוליטל" מתחושות של פחד ונבואות זעם וחורבן

ארמגדוניות לחברה מגויסת ואופטימית אשר קיבלה זריקת מרץ בזכות הוכחת היכולת המעשית לפגוע באויביה הנוראים והמיתיים ביותר.

היפנים עצמם לא חששו כלל מתקיפה עד עצם אותו היום בגלל חגורת האיים הבלתי חדירה שהגנה על האימפריה שלהם במשך 1,500 שנה, ובזכות אמונתם ברוח המגן המיסטית של הקמיקזה שהם האמינו שיפן כולה עוטה כשריון. כל זה כמובן נחדר בגסות והופצץ באלימות בבת אחת, כרעם ביום בהיר. המטה הכללי היפני הושפל, וקומתו הגאה שכה נזדקרה במשך חמשת החודשים שחלפו מאז מתקפת הפתע האסטרטגית בפרל הארבור כופפה והתקפלה באחת. לפתע הוכח כי האגדה שנקראת יפן היא פגיעה, שבירה ומדממת.

הרג אזרחים יפנים על אדמת בירתם המקודשת, בשילוב הבושה שחש המטכ"ל היפני שהבטיח לעמו כי הצי האמריקני כולו חוסל, בנוסף לפחד מפני הבלתי נודע, יצרו כעת לחץ עצום ובלתי נמנע להוכיח שהיוזמה והעליונות נותרו בצד היפני.

הלחץ הזה נתן את אותותיו וגבה את מחירו הנורא: יפן דחקה עוד ועוד את תוכניות הפלישה המקוריות של האדמירל יאמאמוטו להוואי והאיצה בו לצאת ולפגוש את האויב האמריקני במידווי, אטול.

כך יצא הצי היפני להשיב את כבודו כאשר הוא אינו מוכן באופן מלא לקרב שחרץ את גורלו.

ביוני 1942, רק שבעה חודשים לאחר פרל הארבור, הובסו היפנים באופן קטסטרופלי על ידי כוחות אמריקנים קטנים מהם בהרבה בלב ים, בעיקר בשל אותו חיפזון קטלני שנבע מהכבוד האבוד והצורך לנקום ולהשיב אותו. יותר מהכבוד, יפן איבדה את עשתונותיה ואת סבלנותה המפורסמים ועשתה טעויות איומות שמהן לא התאוששה עוד.

המלחמה נמשכה שלוש שנים נוספות, אך המערכה במידווי שינתה לחלוטין ובאופן סופי את הכיוון שאליו נעה המלחמה.

המומנטום האסטרטגי מעולם לא חזר עוד לידי היפנים, ואמריקה עלתה על הדרך הסלולה לניצחון בזירה הפסיפית אשר באופן בלתי נמנע שחרר את בריטניה לפעול במלוא עוזה ומשאביה בזירה האירופית, מה שמחק סופית את שאיפותיו של היטלר ביבשת. כך, להק של שישה עשר מטוסים סלל את הדרך לניצחון האנושי הגדול ביותר בכל הזמנים ושינה את פני המלחמה הגדולה בתולדות האנושות ואת גורלם ועתידם של מילארדי בני אדם.

במה כל זה קשור לישראל? ישראל התמודדה עם פרל הארבור משלה ב-7 באוקטובר. המכה הקשה העניקה לציר האויב האיראני מומנטום אסטרטגי גדול והוכיחה לאזור כולו מי הסוס החזק, כאשר היא מניחה סימן שאלה גדול על עצם השאלה האם ישראל חזקה מספיק כדי להמשיך ולשרוד באזור הזה.

מה שקרה לאחר מכן, דומה מאוד לתקופת חמשת החודשים שבין ה-7 בדצמבר 1941 וה-18

באפריל 1942 במלחמת העולם השנייה, כאשר באופן מעשי החברה האמריקנית התגייסה כדי לבצע מה שצריך, אך היוזמה האסטרטגית עדיין נותרה בצד האויב.

המורל האמריקני היה עדיין מצוי בשקיעה מתמדת לאחר שהזעם הראשוני התחלף במציאות עגמומית של מלחמה ארוכה וכואבת, והמורל היפני המשיך לעלות בהתמדה ככל שהיה נדמה שארה"ב קמלה.

אומנם כעת, לישראל במידה רבה יוזמה טקטית, אך ללא כל יוזמה אסטרטגית. חמאס שולט בגורלם של החטופים ומבצע כרצונו עסקאות מעמדת כוח, כאשר הוא שולט למעשה בסדר היום המעשי והבינלאומי.

בעוד מחלקת המדינה האמריקנית שולטת באג'נדה הדיפלומטית הבינלאומית וחיזבאללה שולט בעוצמת החיכוך בגבול הצפוני, תימן בוחרת מתי וכיצד להתערב ומאיימת על השיט הבינלאומי, כאשר היא מכריחה אותו להתכווץ לעמדה הגנתית פסיבית, ואנשי המליציות העיראקיות השיעיות מגדירים כרצונם כמה ביטחון יחוו האמריקנים והישראלים בסוריה ובגולן בכל רגע נתון.

ישראל אולי מחזיקה לעת עתה בעליונות טקטית בזירות השונות, אבל היא חסרה מהותית יוזמה אסטרטגית אשר תאפשר לה שליטה בכל הזירות גם יחד. כך, היא למעשה מנוצחת על ידי איראן שעדיין שולטת לחלוטין בכול.

אומנם כאומה וכחברה ישראל נותרת חזקה, אבל סימני עייפות, לחץ וחוסר אמונה במטרות המלחמה הסופיות, ואפילו בהגדרות המלחמה, כבר מופיעים.

מבחינה מילולית איראן אומנם כבר מוזכרת בישראל מעת לעת כמי שמנהלת את המלחמה ומושכת בכל החוטים, אבל המלחמה הצבאית מתנהלת כולה באופן מקומי נגד חמאס, ממש כמו שכסוף מקומי, תוך התכחשות מלאה למה שהיא באמת: חלק ממלחמה קיומית מלאה נגד איראן.

מלחמות מנוצחות באמצעות אסטרטגיה, לא טקטיקה, וישראל הגיעה לנקודה שבה היא מוכרחה "מבצע דוליטל" אם ברצונה לשרוד.

ישראל לא רק זקוקה להרים את המורל שלה עצמה ולצאת מן הצל הקודר של ה-7 באוקטובר (כפי שארה"ב הייתה מוכרחה לעשות כדי לצאת מצללי ה-7 בדצמבר שלה), אלא גם לקחת את היוזמה המלאה לידיה, כן, בהחלט, מול איראן עצמה, שמכיוון שהזרועות שלה כבר מצויות בחיכוך מלא עם ישראל היא כעת פגיעה להפליא.

וכן, בוודאי, גם מול זירות אחרות שבהן אויביה מעיזים להרים ראש (תימן, עיראק, סוריה). כעת ישראל מוכרחה לשאוג ולסמן לעצמה, לאויביה ולעולם שלא מדובר בחמאס לבדו, וגם לא בפלסטינים לבדם, אלא במאבק על עצם הישרדותה, ומכיוון שכך מוטל עליה לעשות את מה שמוטל עליה לעשות כאשר נשבעה "לעולם לא עוד".

רק כך יתכווץ בפחד ראש הנחש, הממשל האיראני עצמו, ויתחיל לעסוק השכם והערב בשאלה מה ישראל עלולה לעשות כעת לו עצמו. בכך תיטול ישראל לידיה בחזרה את היוזמה האסטרטגית ותוכל לשנות את גלגל המלחמה ולקבל אומץ, כאשר היא זו שתגרום לאויביה להתחיל לפחד ולעשות טעויות קשות.

אכן, אם ישראל חפצת חיים, היא מוכרחה לערוך מבצע דוליטל, או שניים, או שלושה. עכשיו. כל עוד היא עדיין מסוגלת.

פורסם בזמן ישראל, בתאריך 30.11.23.